

Arrest

nr. 116 836 van 14 januari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 september 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A. M. N. (...), bent een drieëntwintigjarige Afghaanse jongeman van Pashtoun-origine. U bent geboren in het dorp Melan gelegen nabij de stad Gardez, dat op zijn beurt de provinciehoofdstad van de provincie Paktia is. U hielp uw vader de gronden te bewerken. U heeft twee broers en drie zussen. Uw problemen werden veroorzaakt door uw job als chauffeur voor M. N. (...). M. N. (...) was werkzaam als directeur voor het Amerikaanse bedrijf Contrack die het onderhoud van de verschillende legerbasissen in de regio deed. U had deze job verkregen via K. (...) een gemeenschappelijke kennis. In het begin wisten enkel uw naasten welke job u deed. Na drie maanden moest M. N. (...) vaker in de buurt van de stad Gardez zijn. Op die momenten gebruikte u de auto om naar uw dorp te gaan. Door de

auto wisten de dorpelingen wat voor job u deed en beschouwden ze u als ongelovige. Op een keer toen u terug naar huis kwam met de auto trof u enkel uw zus en broer aan in het huis. De rest van uw familie was naar een naburig dorp voor de begrafenis van uw tante. U ging hen achterna. Toen jullie de volgende dag terug in het dorp waren, werden jullie door de dorpelingen op de hoogte gebracht dat de Amerikanen die nacht een aanval hadden uitgevoerd op de taliban waarbij er twee à drie taliban-leden gedood en veertien gearresteerd werden. De volgende ochtend, u was terug aan het werk, vond uw vader een dreigbrief van de taliban. Hij liet het voorlezen door een dorpeling en bracht u meteen op de hoogte van de inhoud. In de brief stond dat u moest stoppen met uw werk voor de regering en moest overstappen naar de taliban. U verliet uw job echter niet omdat u dacht dat de brief voor iemand anders bedoeld was of dat het een grapje was. Uw vader raadde u aan niet meer naar huis te komen en zou proberen informatie in te winnen over de brieven. Zeven à acht dagen later belde uw vader u opnieuw op. De taliban hadden een dreigbrief achtergelaten voor u bij de imam van de moskee in het dorp. In deze brief werd u beschuldigd de autoriteiten getipt te hebben. Verder werd u verwittigd dat de taliban shura beslist had dat u de doodstraf verdiende. Enkele dagen later belde uw vader u op. U moest naar de stad Gardez gaan waar uw oom u zou opwachten. U verbleef tien tot vijftien dagen bij uw oom alvorens u Afghanistan verliet.

U ontvluchtte Afghanistan rond september 2011 en kwam aan in België op 6 december 2012 waar u op 8 december 2011 asiel aanvraagde.

Bij uw terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u twee certificaten in verband met uw werk, een toegangsbewijs voor kamp Parsa, uw taskara, een taskara van M. N. (...), elf foto's en twee dreigbrieven voor.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft. De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan zo weinig overtuigend zijn en zo weinig plausibiliteit vertonen dat er geen geloof kan aan gehecht worden.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het weinig waarschijnlijk is dat u ooit de job heeft uitgeoefend die de aanleiding vormde tot uw problemen. U lijkt namelijk het onderscheid niet te kunnen maken tussen iemand die werkt als een chauffeur voor een particulier persoon en iemand die in dienst wordt genomen door een internationale organisatie zoals Contrack. Uzelf verklaarde een privé-chauffeur (CGVS p. 16) of 'burgerchauffeur' (CGVS p. 9, 11 en 13) te zijn voor een privé-persoon (CGVS p. 16). Uit uw documenten, die u naar eigen zeggen voorlegt om uw werk te bewijzen (CVS p. 4), staat echter duidelijk dat u in dienst was van Contrack (zie administratief dossier: inventaris documenten). U kan dus geen uitsluitel geven over het feit of u nu een privé-chauffeur was of als u in dienst was van Contrack. Was u een privé-chauffeur geweest voor een privé-persoon is het niet helemaal duidelijk waarom u certificaten van Contrack voorlegt en als u een Contrack werknemer was geweest is het weinig waarschijnlijk dat u zou aangenomen worden bij Contrack op de manier zoals u het beschrijft. U verklaarde dat u aan M. N. (...) werd voorgesteld door K. (...), iemand die in uw dorp woonde (CGVS p. 10). De dag dat jullie aan elkaar werden voorgesteld, mocht u beginnen werken voor hem (CGVS p. 10). Het is ondenkbaar dat u tewerkgesteld kan worden bij een internationale organisatie zoals Contrack na één enkele ontmoeting en zonder dat u iemand van de organisatie heeft ontmoet voor u begint te werken (CGVS p. 10 en 11). Bovendien heeft u ook nadien nooit contact gehad met andere mensen die voor het bedrijf werkten (CGVS p. 3). U verklaarde dat u als chauffeur enkel contact had met uw baas (CGVS p. 3). Ook dit lijkt weinig waarschijnlijk. Het feit dat u niet duidelijk kan maken of u nu een privé-chauffeur was of een chauffeur in dienst van Contrack doet vermoeden dat u geen van beide was. Ook het feit dat u tijdens uw gehoor bij de DVZ niet wist welke functie M. N. (...) had en u tijdens uw gehoor op het CGVS beweert dat hij directeur was (CGVS p. 2), spreekt niet in uw voordeel (zie administratief dossier: Vragenlijst 2.10 b). Hoe kan men nu op 8 december 2011 (gehoor bij de DVZ, Vragenlijst 2.10b), toen alles nog wat frisser in uw geheugen zat, beweren dat men niet weet welke functie zijn baas heeft en bijna twee jaar later op 3 september 2013 tijdens het gehoor op het CGVS plots beweren dat hij directeur was (CGVS p. 2). De bovenstaande argumenten doen twifelen aan het feit of u ooit de door u geschetste job van chauffeur heeft uitgeoefend hetzij als privé-chauffeur, hetzij het als werknemer van de organisatie Contrack.

Daarnaast is ook de manier waarop de mensen in uw dorp en bijgevolg de taliban (CGVS p. 17) te weten kwamen wat voor soort werk u deed weinig geloofwaardig. U verklaarde dat de dorpelingen het te weten kwamen omdat het document, dat u toegang verschaft tot een Amerikaanse basis, zichtbaar

in uw auto lag (CGVS p. 16 en 17). Als u gevraagd wordt waarom u het niet verwijderde, antwoordt u dat u het nodig had om de basis binnen te komen (CGVS p. 17). Als u gevraagd wordt waarom u het niet verwijderde om naar het dorp te gaan en het achteraf terug legde om naar de basis te gaan, antwoordt u dat jullie het verwijderden op de weg van Khost naar Gardez (CGVS p. 17). Het document kon dus blijkbaar verwijderd worden als men vermoedde dat het gevaar kon opleveren. Als u nogmaals gevraagd wordt waarom u het niet verwijderde als u naar uw dorp ging, antwoordde u dat u niet wist dat het een probleem zou vormen (CGVS p. 17). Dit antwoord klinkt erg ongeloofwaardig aangezien u eerder had beweerd dat u altijd gevaar liep (CGVS p. 17). Men zou dus kunnen verwachten dat u in uw dorp iets voorzichtiger zou zijn met een document waar de Amerikaanse vlag op staat (zie administratief dossier: inventaris documenten) en die u blijkbaar wel kon verwijderen als u zich op de weg van Khost naar Gardez bevond (CGVS p. 17). Als u de reflex heeft om het document te verwijderen op de weg van Khost naar Gardez uit veiligheidsoverwegingen dan moet u toch diezelfde reflex gehad hebben toen u naar uw dorp ging. Het is dan ook weinig geloofwaardig dat de dorpingen op deze manier te weten zouden zijn gekomen wat voor soort werk u deed.

Vervolgens is de manier waarop u reageert op de eerste dreigbrief weinig aannemelijk. U verklaarde hierover dat u zei tegen uw vader dat u niets te maken had met de taliban en dat de brief voor iemand anders bestemd was (CGVS p. 12). Gevraagd naar hoe uw vader hierop reageerde, antwoordt u dat uw vader u vroeg om te stoppen met werken (CGVS p. 13). U deed dit echter niet omdat u geloofde dat de brief voor iemand anders bestemd was (CGVS p. 13). Nochtans verklaarde u dat uw naam geschreven was op de dreigbrief (CGVS p. 13). Het lijkt dan ook wel sterk dat u de eis van de taliban om te stoppen met uw werk naast u neerlegt omdat u denkt dat de brief voor iemand anders bedoeld is en dat terwijl uw naam vermeld staat op de brief. Hiermee geconfronteerd, antwoordt u dat het misschien een grapje was en dat iemand anders dan de taliban deze brief had geschreven (CGVS p. 13). Los van het feit dat het weinig geloofwaardig is dat u zou denken dat de brief voor iemand anders bestemd is of dat iemand een grapje wou maken, moet worden opgemerkt dat u weinig coherent bent in uw antwoorden. Daar waar u eerst beweert dat de brief misschien niet voor u bestemd was, verklaart u even later dat u vermoedde dat de afzender niet de taliban was maar een grappenmaker. Het steeds aanpassen van uw antwoorden ondermijnt de geloofwaardigheid van uw problemen.

Ten slotte moet nog worden opgemerkt dat de documenten die u meebracht om uw asielrelaas te ondersteunen hun doel missen. Zo legt u foto's voor van een feestje met buitenlanders op uw werk (zie administratief dossier: inventaris documenten). Als u gevraagd wordt waar u staat op de foto's, antwoordt u dat u er niet op staat en dat u zelfs niet aanwezig was op het feestje (CGVS p. 2). Deze foto's kunnen dan ook moeilijk in overweging genomen worden als ondersteuning van uw asielrelaas. Vervolgens legt u een certificaat voor van uw werk waar u volgens het certificaat als 'administrator' werkte voor of in het 'camp Clark' (zie administratief dossier: inventaris documenten). Het is dan ook vreemd dat u, ondanks het feit dat het Engelse woorden zijn, nog nooit van 'administrator' of 'camp Clark' gehoord heeft (CGVS p. 4). Op een ander certificaat staat dan weer dat u in de bloemetjes werd gezet omdat u er meer dan één jaar dienst op had zitten (zie administratief dossier: inventaris documenten) terwijl u tijdens uw gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde dat u maar twee maanden heeft gewerkt als chauffeur (zie administratief dossier: vragenlijst 2.10 b). Daarbij komt nog dat als men kijkt naar de manier waarop u de documenten verkregen heeft, men kan vermoeden dat de documenten een serieus gesolliciteerd karakter hebben. Zo verklaarde u dat M. N. (...) u deze documenten heeft gestuurd toen u hem vroeg om bewijzen over uw werk (CGVS p. 2). Als u gevraagd wordt hoe M. N. (...) op zijn beurt aan deze documenten is gekomen, antwoordt u dat ze werden bijgehouden door M. N. (...) zelf (CGVS p. 4). Men kan zich de vraag stellen waarom uw werkgever uw certificaten bijhoudt? Toen u gevraagd werd of u deze documenten voor de eerste keer zag toen u in België was, antwoordde u bevestigend (CGVS p. 4). Het feit dat uw werkgever uw certificaten zou bijhouden, terwijl deze toch aan u zouden moeten uitgereikt zijn als blijk van waardering, en dat u ze nooit heeft gezien in Afghanistan, doet vermoeden dat deze documenten dan ook een gesolliciteerd karakter hebben en niet waarachtig opgesteld zijn.

De vaststelling dat de manier waarop de dorpingen te weten kwamen wat voor soort werk u deed en uw reactie op de dreigbrief weinig geloofwaardig zijn, samen met de vaststelling dat het weinig waarschijnlijk is dat u ooit deze job heeft uitgevoerd en dat uw documenten een gesolliciteerd karakter hebben, tonen aan dat uw problemen in Afghanistan weinig aannemelijk zijn en laten niet toe het voordeel van de twijfel toe te kennen voor wat betreft de essentiële feiten van uw asielrelaas.

In het licht van het voorgaande dient er geconcludeerd te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Op basis van dezelfde verklaringen, toont u evenmin aan een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet beïnvloeden. Uw en uw vaders taskara bevestigen enkel uw identiteit de welke niet betwist wordt. De foto's en de twee certificaten werden reeds besproken (zie supra). De taskara van M. N. (...) biedt geen ondersteuning aan uw asielrelaas. Wat betreft de twee dreigbrieven en het toegangsbewijs moet worden opgemerkt dat deze de geloofwaardigheid van uw reeds ongeloofwaardig bevonden verklaringen niet kunnen herstellen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in uw geval de veiligheidssituatie in de stad Kaboel te worden beoordeeld. Hoewel u afkomstig bent uit de stad Gardez gelegen in de provincie Paktia, concludeert het CGVS dat u op basis van uw verklaringen een veilig en redelijk vestigingsalternatief heeft in de stad Kaboel. Als reden waarom u zich niet in Kaboel kunt vestigen verwijst u naar de taliban die u nog steeds zouden kunnen viseren doch gezien geen geloof gehecht wordt aan uw asielrelaas is er in uw geval geen obstakel voor binnenlandse hervestiging naar Kaboel. U bent een jonge ongehuwde man die Pashtu spreekt en ook een beetje Dari kent (CGVS, p.7). Hoewel de omstandigheden waarmee u te maken had als chauffeur als ongeloofwaardig bevonden werden lijkt er geen reden op te twijfelen aan het feit dat u kunt autorijden, een vaardigheid die u professioneel van pas kan komen in Kaboel. Uw geboorteregio ligt tevens op een relatief korte afstand van Kaboel waardoor uw familie en vrienden u eventueel kunnen ondersteunen bij uw integratie in de stad Kaboel (zie administratief dossier).

Volledigheidshalve dient ook nog opgemerkt te worden dat volgens het UNHCR voor mannelijke alleenstaanden en koppels de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) vervalt indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (zie informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier). Vanuit het kader van een asielsdossier bekeken is er bijgevolg niets dat uw terugkeer naar Kaboel in de weg staat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan. UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul complexe zelfmoordaanslagen voorkomen, doch geen "open combat" gevoerd wordt. Naast deze zelfmoordaanslagen is de veiligheid in Kabul betrekkelijk goed. De stad is stevig in handen van de regering. De stad kende in de onderzochte periode gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand. Al deze aanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afgaanse autoriteiten worden gevisereerd. Hoewel de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke "collateral damage" onder burgers, is het duidelijk dat Afgaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afgaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van (een bepaald deel van) de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. In het rapport wordt enkel vermeld dat er in de stad Kabul nog steeds "high-profile attacks" plaatsvinden, alsook dat er complexe aanslagen gepleegd worden op specifieke doelwitten. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht. In een tweede middel haalt verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet, van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het *fair play*-beginsel en van de materiële motiveringsplicht. In een derde en laatste middel roept verzoekende partij de schending in van artikel 3 EVRM, wederom van voormelde richtlijnen 2004/83/EG en 2011/95/EU, van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. De Raad is van oordeel dat deze middelen ingevolge samenhang gezamenlijk behandeld dienen te worden.

2.2.1. In verband met de opgeworpen schending van het "fair play-beginsel" merkt de Raad op dat verzoekende partij niet aanvoert op welke manier dit beginsel zou zijn geschonden, terwijl de

uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissing. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld beginsel. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.2. Waar verzoekende partij zich in het kader van de subsidiaire bescherming beroept op de schending van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, wijst de Raad erop dat voormelde richtlijn bij de wet van 15 september 2006 werd omgezet in de vreemdelingenwet, waardoor die niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005- 2006, nr. 2478/001, p. 84 e.v.). De schending van de richtlijn kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen

2.2.3. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.4. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.6. Verzoekende partij geeft de elementen van de definitie van vluchteling weer en zij bespreekt deze vervolgens in haar verzoekschrift stelselmatig, om te besluiten dat aan al deze voorwaarden is voldaan. De Raad merkt op dat aan de eerste voorwaarde, met name dat verzoekende partij zich buiten het land van herkomst dient te bevinden, voldaan is. Dit element wordt niet betwist. De andere voorwaarden hangen samen met de geloofwaardigheid van het relaas. Volgens verzoekende partij houdt verwerende partij in haar beslissing ten onrechte voor dat zij onvoldoende elementen zou hebben aangebracht die erop wijzen dat zij Afghanistan heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of wegens het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoekende partij is de mening toegedaan dat verwerende partij uitgaat van verkeerde veronderstellingen. De verschillende motieven in de bestreden beslissing, op basis waarvan verwerende partij heeft besloten dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht, en die verzoekende partij in haar verzoekschrift tracht te weerleggen, worden hierna besproken.

2.2.7.1. Betreffende de motivering van verwerende partij dat verzoekende partij ongeloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de job die zij zou hebben uitgeoefend die de aanleiding vormde tot haar problemen – zij kan geen uitsluitel geven over het feit of zij nu een privé-chauffeur was of als zij in dienst was van Contrack – onderstreept verzoekende partij dat zij wel degelijk chauffeur was voor M. N., dewelke werkte voor de firma Contrack. Verzoekende partij heeft steeds gesteld dat zij enkel deze persoon, die gelieerd was aan Contrack, overal naartoe moest brengen. Verzoekende partij kan dus wel degelijk als privé-chauffeur voor een persoon van Contrack fungeren. Het is niet zo dat iemand die voor Contrack werkt, per se belast zou worden met firmatransport. Verzoekende partij ziet dan ook niet in hoe er getwijfeld kan worden aan haar tewerkstelling louter op basis van het feit dat zij haar baas moest rondvoeren, die voor Contrack werkzaam was. Voorts benadrukt verzoekende partij dat zij enkele collega's kon aanduiden op foto's, zij de nummerplaat van haar wagen vanbuiten kende en zij kon aangeven hoe het werk verliep.

Waar verwerende partij opmerkt dat indien verzoekende partij een Contrack werknemer was geweest, het weinig waarschijnlijk is dat zij zou aangenomen worden bij Contrack op de manier zoals zij het beschrijft – zij werd namelijk tewerkgesteld bij Contrack na één enkele ontmoeting en zonder dat zij iemand van de organisatie heeft ontmoet voor zij begint te werken – meent verzoekende partij dat het geenszins bevreemdend is dat een persoon wordt aangenomen via relaties die hij heeft. Verzoekende partij kende een persoon in het dorp die M. N. goed kende en het is via deze persoon dat verzoekende partij er kon gaan werken.

2.2.7.2. De Raad is van oordeel dat verzoekende partij met bovenstaand verweer evenmin erin slaagt uitsluitel te geven over het feit of zij nu een privé-chauffeur was of als zij in dienst was van het bedrijf Contrack. Verzoekende partij beperkt zich immers tot enerzijds de herhaling dat zij een privé-chauffeur was voor een persoon die werkte voor het bedrijf Contrack en anderzijds de stelling dat het niet zo is dat iemand die voor Contrack werkt, per se belast zou worden met firmatransport, waarmee zij lijkt aan te geven dat zij wel degelijk in dienst was van Contrack. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 3 september 2013 nergens uitdrukkelijk aangeeft dat zij in dienst was van het Amerikaanse bedrijf Contrack. Integendeel, tijdens haar gehoor lijkt zij het tegengestelde te beweren: “(...) *heowel ik een burgerlijke chauffeur was ze dacht dat ik werkte voor amerikaenen en gespioneerd had.*” (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 03/09/2013, p. 11). Later tijdens haar gehoor bevestigt zij opnieuw dat zij een privé-/burgerchauffeur was (“*Nee ik verliet mijn job niet ik geloofde dat het voor ieamnd anders was de breif want ik was burger chauffeur*” (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 03/09/2013, p. 13); “(...) *ze oemden me een ongelovige omdat ik werkte voorde ongelovigen. Ze wisten niet dat ik privé-chauffeur was voor privé-persoon*” (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 03/09/2013, p. 16). Dergelijke verklaringen zijn weinig logisch indien verzoekende partij in dienst zou zijn van het Amerikaanse bedrijf Contrack. Nochtans blijkt uit de documenten die verzoekende partij bijbrengt teneinde haar werk te bewijzen duidelijk dat zij in dienst was van Contrack (administratief dossier, stuk 13, documenten 1 en 2). Deze tegenstelling tussen enerzijds haar verklaringen en anderzijds de door haar bijgebrachte documenten wordt door verzoekende partij met haar betoog op geen enkele manier opgeheven. De vaststelling dat verzoekende partij er niet eens in slaagt uitsluitel te geven over de vraag of zij werkte als chauffeur voor een particulier persoon of als iemand die in dienst werd genomen door een internationaal bedrijf, is nefast voor de geloofwaardigheid van haar bewering gewerkt te hebben als chauffeur voor M. N., dewelke werkzaam was als directeur voor het Amerikaanse bedrijf Contrack. Het gegeven dat verzoekende partij tijdens haar gehoor een aantal personen op de door haar bijgebrachte foto's benoemt, dat zij de nummerplaat van haar wagen aangeeft en dat zij verklaringen aflegt over hoe het werk verliep, doet aan eerdere vaststelling geen afbreuk en volstaat allesbehalve om de geloofwaardigheid van haar tewerkstelling als chauffeur voor M. N. alsnog aan te tonen.

Verder is de Raad van mening dat verwerende partij terecht stelt dat, indien verzoekende partij een Contrack werknemer was geweest, het weinig waarschijnlijk is dat verzoekende partij zou aangenomen worden bij Contrack op de manier zoals zij het beschrijft. De Raad kan weliswaar nog aannemen dat een persoon in contact wordt gebracht met een bedrijf via relaties die hij heeft, maar dat verzoekende partij aangenomen zou worden bij een internationale organisatie zoals Contrack na slechts één enkele ontmoeting, en dit zonder dat zij iemand van de organisatie heeft ontmoet voor zij begint te werken, is geenszins geloofwaardig.

2.2.8.1. Aangaande de door verwerende partij vastgestelde ongeloofwaardigheid van de manier waarop de mensen in het dorp van verzoekende partij en bijgevolg de taliban te weten kwamen wat voor soort werk zij deed, stelt verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij heeft aangegeven dat zij dacht dat

haar eigen dorpelingen er geen probleem van zouden maken dat zij dergelijk werk deed. Verzoekende partij had er nooit bij stilgestaan dat zij problemen zou ondervinden in het dorp waar zij altijd leefde.

2.2.8.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in bovenstaande argumentatie deels de op het Commissariaat-generaal verschaftte uitleg herhaalt. Er dient echter op te worden gewezen dat verwerende partij reeds heeft geoordeeld dat haar verklaring dat zij niet wist dat het feit dat het document dat haar toegang verschaftte tot de Amerikaanse basis zichtbaar in haar auto lag een probleem zou vormen als zij naar haar dorp ging zeer ongeloofwaardig is daar zij eerder beweerd had dat zij altijd gevaar liep, waardoor men zou kunnen verwachten dat zij in haar dorp iets voorzichtiger zou zijn met een document waar de Amerikaanse vlag op staat. De herhaling van dezelfde uitleg, die volgens verzoekende partij wel degelijk plausibel is, biedt derhalve geen soelaas.

2.2.9.1. Waar verwerende partij de manier waarop verzoekende partij reageert op de eerste dreigbrief weinig aannemelijk acht daar verzoekende partij verklaarde dat zij dacht dat de brief voor iemand anders bedoeld was of dat iemand een grapje zou maken, benadrukt verzoekende partij dat dit slechts haar eerste reactie was. Immers, wanneer men geconfronteerd wordt met een dreigbrief, kan men zijn ogen niet geloven. Verzoekende partij heeft de bedreiging evenwel wel degelijk serieus genomen, daar haar vader ging proberen meer informatie hierover te bekomen. Haar vader had haar ook aangeraden te stoppen met werken, hetgeen echter moeilijk lag bij verzoekende partij daar zij haar werk graag deed. Verzoekende partij wilde graag geloven dat de brief niet voor haar bedoeld was of dat iemand van het dorp haar misschien bang wilde maken zonder meer. Toen de tweede dreigbrief kwam werd deze ijdele hoop doorbroken.

2.2.9.2. De Raad stelt vast dat de verklaringen van verzoekende partij omtrent haar reactie op de eerste dreigbrief allesbehalve coherent zijn. Eerst stelt zij tijdens haar gehoor dat zij dacht dat de dreigbrief niet voor haar bestemd was (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 03/09/2013, p. 12, 13), terwijl zij even later aangeeft te hebben gedacht dat iemand een grapje met haar wou uithalen (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 03/09/2013, p. 13). Verder verklaart verzoekende partij uitdrukkelijk tijdens haar gehoor dat haar naam vermeld werd in de brief (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 03/09/2013, p. 13), waardoor zij moeilijk tevens kan beweren dat zij dacht dat de dreigbrief niet voor haar bestemd was. Met de opmerking dat 'zij graag wilde geloven dat de brief niet voor haar bedoeld was of dat iemand van haar dorp haar misschien bang wilde maken', weerlegt zij op geen enkele manier deze vastgestelde inconsistenties. Voorts blijkt uit de verklaringen van verzoekende partij dat enkel haar vader de eerste dreigbrief serieus nam, daar het haar vader was die het initiatief nam om verdere informatie te verzamelen en aan verzoekende partij vroeg te stoppen met haar werk. Dat verzoekende partij de eerste dreigbrief serieus nam, blijkt op geen enkele manier uit haar verklaringen tijdens haar gehoor. Wanneer haar vader haar vroeg te stoppen met haar werk, deed zij dit immers niet omdat zij niet geloofde dat de brief voor haar bestemd was (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 03/09/2013, p. 13). De opmerking in haar verzoekschrift dat zij de eerste dreigbrief wel degelijk serieus nam, maar dat zij niet gestopt was met werken omdat zij haar werk graag deed, komt dan ook niet overeen met haar eerdere verklaringen tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal, en bevestigt verder de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas.

2.2.10.1. Waar verwerende partij stelt dat de foto's van een feestje met buitenlanders op haar werk die verzoekende partij aanbrengt niet in overweging kunnen worden genomen als ondersteuning van haar asielrelaas daar verzoekende partij verklaart dat zij er niet op staat en dat zij zelfs niet aanwezig was op het feestje, betoogt verzoekende partij dat zij evenwel wist wie op de foto's stond en welke functie ze hadden binnen het bedrijf.

Omtrent de motivering van verwerende partij dat men kan vermoeden dat de certificaten van haar werk die verzoekende partij neerlegt een sterk gesolliciteerd karakter hebben, oppert verzoekende partij dat het feit dat een werkgever een bewijsdocument opmaakt teneinde te staven dat een persoon er gewerkt heeft, en het loutere gegeven dat dit een gesolliciteerd karakter zou hebben, geen afbreuk doet aan de waarachtigheid. Verzoekende partij ziet niet in aan wie zij anders een attest zou moeten vragen dat haar tewerkstelling kan bewijzen. Verder wijst verzoekende partij er nog op dat verwerende partij de mogelijkheid heeft om na te gaan en te onderzoeken wie deze baas van verzoekende partij precies is. Ten slotte duidt verzoekende partij erop dat haar baas een materiële vergissing heeft gemaakt in de datum van een document, hetgeen zij ook vermeld heeft tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 3 september 2013.

2.2.10.2. Waar verzoekende partij opmerkt dat verwerende partij de mogelijkheid heeft om na te gaan wie de baas van verzoekende partij precies is, wijst de Raad verzoekende partij erop dat noch de commissaris-generaal, noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is evenmin de taak van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Derhalve is de stelling van verzoekende partij dat verwerende partij de mogelijkheid heeft onderzoek te voeren naar haar baas, niet dienstig.

Voorts oordeelt de Raad dat aan de door een asielzoeker bijgebrachte documenten slechts bewijskracht kan worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, hetgeen *in casu* niet het geval is. Documenten kunnen worden bijgebracht ter ondersteuning van het voorgehouden relaas doch vermogen niet een volstrekt ongeloofwaardig relaas in zijn geloofwaardigheid te herstellen. Het verweer van verzoekende partij aangaande de door haar bijgebrachte foto's en de certificaten omtrent haar werk, kan dan ook niet worden aanvaard.

2.2.11.1. Ten slotte verwijst verzoekende partij in haar verzoekschrift naar twee risicoprofielen die blijken uit de UNHCR Eligibility Guidelines (bijlage 3), namelijk personen die gelieerd worden aan internationale organisaties en mannen die op een leeftijd zijn gekomen waarop zij "vechtmateriaal" zijn.

2.2.11.2. Wat betreft de verwijzing van verzoekende partij naar het risicoprofiel van personen die gelieerd worden aan internationale organisaties, stelt de Raad vast dat uit de informatie waarnaar verzoekende partij verwijst, blijkt dat personen die voor internationale organisaties werken een verhoogd risico hebben om gevisieerd te worden door gewapende oppositiestrijders. Evenwel blijkt uit het voorgaande dat aan de bewering van verzoekende partij dat zij bij of voor het Amerikaanse bedrijf Contrack zou hebben gewerkt, geen enkel geloof kan worden gehecht. Verzoekende partij toont dan ook op geen enkele manier enige band aan tussen haar en een internationale organisatie. Een dergelijke loutere verwijzing door verzoekende partij naar dit risicoprofiel, zonder een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr. 167.854), volstaat dan ook niet om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij op bovenstaande wijze in gebreke blijft.

Omtrent het risicoprofiel van mannen die op een leeftijd zijn gekomen waarop zij "vechtmateriaal" zijn, stellen de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 dat in een traditionele vorm van mobilisatie, *lashkar* genoemd, elk huishouden een man van gevechtsleeftijd bijdraagt. In gebieden waar gewapende oppositiestrijders effectieve controle uitoefenen, en ook in vluchtelingenkampen, worden dreigementen en intimidatie gebruikt om dit mechanisme af te dwingen en strijders voor de opstand te rekruteren. Personen die weigeren, lopen naar verluidt het risico om beschuldigd te worden een spion voor de overheid te zijn en om gedood of gestraft te worden. Daar van dergelijke gedwongen rekrutering enkel sprake is in gebieden waar gewapende oppositiestrijders effectieve controle uitoefenen en tevens in vluchtelingenkampen, toont verzoekende partij evenwel geen concreet verband aan met haar individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr. 167.854), waardoor dergelijke loutere verwijzing naar dit risicoprofiel wederom niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat uit wat voorafgaat reeds is gebleken dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de verklaring van verzoekende partij dat de taliban haar via dreigbrieven lieten weten dat zij diende te stoppen met haar werk voor de regering en moest overstappen naar de taliban. Verzoekende partij toont dan ook geenszins aan dat de taliban haar zouden hebben gevraagd naar hen over te stappen.

2.2.12. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.13. Uit hetgeen vooraf gaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dat verzoekende partij beschikt over een veilig en redelijk vestigingsalternatief in de stad Kabul, waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier voor burgers geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er voor burgers actueel geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij betwist deze motivering en stelt dat zij geen sociaal netwerk heeft in Kabul en dat haar familie zich ook niet veilig naar daar kan verplaatsen. Wat betreft dit laatste, verwijst zij naar een aantal incidenten op de weg tussen Gardez en Kabul (bijlagen 22 en 23). Het wegvallen van dit netwerk kan geenszins opgevangen worden door het feit dat zij zou kunnen autorijden, daar er in het geheel geen werk te vinden is in Kabul. Bovendien is zij slechts naar de lagere school geweest. Verder stelt verzoekende partij, verwijzend naar de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 6 augustus 2013 (bijlage 3) en de "UNHCR Guidelines on international protection" omtrent intern vlucht- of vestigingsalternatief (bijlage 5), dat de beoordeling van een binnenlands vluchtalternatief geval per geval dient te gebeuren. Verwijzend naar artikel 8 van de reeds vermelde richtlijn 2011/95/EU, haalt verzoekende partij aan dat dient te worden gekeken naar het feit of men redelijkerwijze kan verwachten dat men zich in het desbetreffende deel kan vestigen en dat hierbij nauwkeurige en actuele informatie dient te worden gebruikt afkomstig uit relevante bronnen. Daarnaast wijst verzoekende partij erop dat bij de beoordeling eveneens moet rekening worden gehouden met de mensenrechtensituatie en de sociale-economische situatie in de desbetreffende regio, hetgeen verwerende partij *in casu* evenwel heeft nagelaten. Verzoekende partij benadrukt desbetreffend de uiterst precare situatie in Kabul en verwijst naar een aantal internationale rapporten en persberichten (bijlagen 3, 4, 6, 7, 8 en 21) omtrent de situatie van vluchtelingen in Kabul waaruit problemen blijken met huisvesting, het vinden van werk en de toegang tot publieke voorzieningen. Ten slotte wijst verzoekende partij erop dat tevens dient worden nagegaan of het vestigingsalternatief veilig bereikbaar is.

Waar verzoekende partij argumenteert dat zij geen sociaal netwerk heeft in Kabul, wijst de Raad erop dat ook het EHRM zich niet verzet tegen een intern vestigingsalternatief in Afghanistan. Het Hof oordeelde in de zaak Hussein tegen Zweden (Application no. 10611/09) van 13 oktober 2011 dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief veilig te bereiken moet zijn, toegankelijk moet zijn en de persoon er zich moet kunnen vestigen (zie ook: EHRM Salah Sheekh tegen Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM Hussein tegen Zweden, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Hussein tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat zij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om haar te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. Het UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap. Dit standpunt werd bovendien bevestigd in de vernieuwde Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 6 augustus 2013 (administratief dossier, stuk 14, deel 3, p. 76).

Niettegenstaande uit de door verzoekende partij uitgebreid geciteerde informatie blijkt dat veel interne vluchtelingen of uit het buitenland teruggekeerde vluchtelingen problemen hebben onderdak te vinden en terecht komen in vluchtelingenkampen en dat de leefomstandigheden in deze kampen vaak precair, schrijnend en mensonwaardig zijn, maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat zij in geval van terugkeer naar Afghanistan en vestiging in Kabul persoonlijk het risico loopt om geen onderdak te vinden en in een vluchtelingenkamp terecht te komen. Verzoekende partij toont immers niet aan dat zij als volwassen, gezonde, alleenstaande jongeman, die Pashtu en een beetje Dari spreekt en kan autorijden – vaardigheden die verzoekende partij professioneel van pas kunnen komen en haar kansen om een job in Kabul te vinden verhogen – niet in staat zou zijn om een job uit te oefenen en een woning te vinden in Kabul. Dat de familie van verzoekende partij zich teneinde haar financieel te ondersteunen lijfelijk naar Kabul zou dienen te begeven wordt bovendien door verzoekende partij op generlei wijze aangetoond. Naar het oordeel van de Raad zijn er *in casu* dan ook geen concrete aanwijzingen dat verzoekende partij in Kabul in een vluchtelingenkamp of in mensonwaardige omstandigheden zal terecht komen.

De Raad wijst er in dit verband nog op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) in de zaak N. tegen Zweden (Application no. 23505/09) van 20 juli 2010 oordeelde dat hoewel er sprake is van serieuze mensenrechtenschendingen in Afghanistan, dit niet automatisch leidt tot schending van artikel 3 EVRM (EHRM N. tegen Zweden, 20 juli 2010, § 52). De mogelijke schending van artikel 3

EVRM dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht te worden. Algemeen kan worden gesteld dat ook het EHRM het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoekende partij legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626).

Gelet op het voorgaande en rekening houdend met de persoonlijke omstandigheden van verzoekende partij, kan van haar dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat zij zich in Kabul vestigt. Dit klemmt des te meer daar haar voorgehouden problemen ongeloofwaardig werden bevonden. Voorts blijkt uit de informatie die verwerende partij voegt bij haar nota met opmerkingen (nota met opmerkingen, bijlage 1) dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is. Waar verzoekende partij betoogt dat overeenkomstig de richtlijnen van het UNHCR elke zaak individueel moet worden onderzocht op een mogelijke hervestiging in het land van herkomst, wijst de Raad erop dat dit *in casu* is gebeurd.

Verder is er geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in de stad Kabul een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

De wetgever heeft de begrippen 'internationaal of binnenlands gewapend conflict' noch in de wettekst, noch in de voorbereidende werken gedefinieerd. De Raad steunt zich daarom op de definitie van een binnenlands gewapend conflict uit artikel 1 van het tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949, die door de wet van 16 april 1986 werden bekrachtigd. Volgens dit artikel zijn binnenlandse conflicten *"alle gewapende conflicten, waarop artikel 1 van het Aanvullende Protocol bij de Verdragen van Genève van 12 augustus 1949 betreffende de bescherming van slachtoffers van internationale gewapende conflicten (Protocol I) niet van toepassing is, en die plaatsvinden op het grondgebied van een Hoge Verdragsluitende Partij tussen de strijdkrachten van die Partij en dissidente strijdkrachten of andere georganiseerde gewapende groepen die, staande onder een verantwoordelijk bevel, het grondgebied van die Partij gedeeltelijk onder controle hebben op een zodanige wijze dat zij in staat zijn aanhoudende en samenhangende militaire operaties uit te voeren en de bepalingen van dit Protocol toe te passen."* De uitsplitsing van deze definitie levert de volgende vereisten op: de betrokken partijen zijn de strijdkrachten van de staat in kwestie en dissidente strijdkrachten; de dissidente troepen staan onder verantwoordelijk bevel en hebben controle over een gedeelte van het grondgebied, ongeacht de omvang van dit gedeelte; de militaire operaties zijn aanhoudend en samenhangend; beide partijen zijn in staat het protocol te implementeren.

Uit het Cedoca-rapport van 22 maart 2013 dat verwerende partij bij haar nota met opmerkingen voegt (nota met opmerkingen, bijlage 1) blijkt dat verschillende gezaghebbende bronnen aangeven dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal verschillend is. Het ICRC maakt een onderscheid tussen *combat zones* in meer dan de helft van het land en asymmetrische aanvallen in de rest. De VN-rapporteur met betrekking tot wederrechtelijke dodingen stelt dat in grote delen van Afghanistan een gewapend conflict aan de gang is. Deze informatie wordt ter terechtzitting na uitdrukkelijke verwijzing ernaar door verzoekende partij niet tegengesproken. Uit het Cedoca-rapport van 5 september 2013 (administratief dossier, stuk 14) blijkt dat er in de hoofdstad Kabul complexe zelfmoordaanslagen voorkomen, doch geen "open combat" gevoerd wordt. Naast deze zelfmoordaanslagen is de veiligheid in Kabul betrekkelijk goed. De stad is stevig in handen van de regering. De stad kende in de onderzochte periode gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand. Al deze aanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke "collateral damage" onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij door de verwijzing – verzoekende partij brengt desbetreffend tevens verschillende persberichten aan (bijlagen 11-12, 14-21) – naar het nog steeds aanwezige geweld, en meer bepaald naar de aanslagen door de taliban, in Kabul – een situatie die niet ontkend wordt in de bestreden beslissing – totaal geen afbreuk doet aan de vaststelling dat er in Kabul geen sprake is van een open oorlog en dat het geweld een sterk gericht karakter vertoont. De persberichten waarnaar verzoekende partij verwijst, bevestigen immers louter het gerichte karakter van het geweld in Kabul. Waar verzoekende partij oppert dat de informatie waarop verwerende partij zich baseert niet

meer actueel is daar de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2013 dramatisch is verslechterd, waarbij zij verwijst naar de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013, een rapport van UNAMA (bijlage 9), het verslag van de contactvergadering van 10 september 2013 van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen (bijlage 10) en een persbericht (bijlage 13) waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor burgers in Afghanistan verslechterd is, is de Raad van oordeel dat deze informatie, die over de veiligheidssituatie in Afghanistan handelt, en niet concreet over de veiligheidssituatie in Kabul, niet volstaat om aan te tonen dat de informatie waarop verwerende partij zich heeft gesteund niet meer actueel of correct zou zijn. Daarenboven wordt het gerichte karakter van de aanslagen in Kabul, waarbij mogelijks burgerslachtoffers vallen, niet weerlegd.

Derhalve wordt de motivering van verwerende partij dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen "reëel" risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict door verzoekende partij niet weerlegd. Evenmin brengt verzoekende partij andersluidende informatie bij waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich steunt niet correct zou zijn. Ten slotte is de Raad van oordeel dat de stelling van verzoekende partij dat de subsidiaire bescherming haar niet kan worden geweigerd daar de situatie volatiel is en kan verslechteren – zij stelt meer bepaald dat een grote onzekerheid zal volgen ten gevolge van de terugtrekking van de internationale troepen – niet dienstig is. Het is immers de plicht van de Raad om een actuele beoordeling te doen van het potentiële risico op ernstige schade dat verzoekende partij mogelijks zou lopen.

Bijgevolg maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2.14. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 13 en 14) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 3 september 2013 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Pashtu en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.15. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT